

et Udvalg, som ikke i den Samling naaede at afgive Betænkning, men i næste Samling, Samlingen 1912—13, blev Sagen atter fremsat i Folketinget. Det endte da med, at Sagen blev fremmet og ved tredje Behandling den 6. December 1913 oversendt til Landstinget. Landstinget fik saa Sagen til Behandling den 20. December og henviste den til et Udvalg, som holdt en hel Del Møder om Sagen. Men det viste sig atter her, at i Landstinget var det lige saa vanskeligt at opnaa Enighed, som det havde været paa Lovforslagets tidligere Stadier baade i Folketinget og i Kommissionen, og Arbejdet i Landstingsudvalget endte saa med, at der den 25. April 1913 blev afgivet en Beretning, hvori udtaltes, at man i Udvalget ikke havde kunnet opnaa en nogenlunde enig Indstilling og derfor nøjedes med at afgive en Beretning. Efter dette hvilede saa Sagen i nogle Aar, indtil der i forrige Rigsdagssamling, ved privat Initiativ blev indbragt et Lovforslag i Folketinget om Børns og unge Menneskers Arbejde i private Tjenesteforhold. Dette Lovforslag blev henvist til et Udvalg i Folketinget, som arbejdede med Sagen, men ogsaa maatte nøjes med at afgive en Beretning, idet man ikke naaede til at kunne afgive en Betænkning. I den Beretning, som blev afgivet af Folketingsudvalget, hedder det, at man i en Ministerkonference har faaet det Tilsagn af Ministeren, at han vilde fremkomme med et Regeringsforslag i den kommende Samling, og at Ministeren ikke kunde tiltræde det private Lovforslag, idet det ikke indeholdt noget om Retsregler for Tyendeforholdet mellem myndigt Tyende og Husbonden, og Ministeren nærede Betæneligheder ved helt at stryge dette. Nu har saa i Henhold dertil Regeringen den 22. November 1918 fremsat nærværende Lovforslag i Folketinget, og det er efter at have gennemgaaet alle Stadier i Folketinget, Udvalgsbehandling og tredje Behandling, nu oversendt til dette høje Ting. Men det viste sig ogsaa under Arbejdet i det andet høje Ting, at det har været umaadelig vanskeligt nogenlunde at enes om, hvad man skulde sætte i Stedet for den gamle Tyendelov. Jeg behøver blot i saa Henseende at henvise til de Forhandlinger, der har fundet Sted i det andet høje Ting, baade ved anden og tredje Behandling. Resultatet har været, at man har vedtaget Lovforslaget i to meget afvigende Skikkelser, saa at Lovforslaget, som det nu foreligger for os, ikke kommer op til os med særlig stor Vægt, idet det ikke er Resultatet af nogenlunde Enighed i Folketinget, tværtimod. For saa vidt ser det ikke saa lovende

ud for en frugtbar videre Forhandling af Sagen. Imidlertid er det mit Haab, at det skal lykkes ved Velvillie fra alle Sider at naa frem til en ny Lovgivning paa dette Omraade, thi ét har man erkendt fra alle Sider: at den nuværende Tyendelovgivning er forældet og ikke i Kontakt med Tiden, og derfor maa vi saa se at mødes i Forstaaelse om, at vi, naar vi ophæver den, maa enes om at sætte noget nyt i Stedet for. Men det maa saa ogsaa være noget nyt, hvor saavel Husbondens som Tyendets berettigede Krav er nogenlunde iagttagne, hvor man nogenlunde retfærdigt har afvejet Pligter og Rettigheder til begge Sider. Et saadant Forslag vil jeg gerne paa mit Partis Vegne tilsige Støtte til at gennemføre, og jeg tror ikke, at det vil fremme Sagen, at vi her i Øjeblikket optager Detailforhandlinger om Lovforslagets enkelte Paragraffer, idet jeg tror, at det snarere vil øge Uenigheden om det Lovforslag, som vi skal sætte i Stedet for den nuværende Tyendelov, end det vil føre til nogen Enighed. Jeg gør opmærksom paa, at medens Folketinget nu i fire Samlinger har haft Lovforslaget til ret grundig Behandling — ikke dette Lovforslag, men Lovforslaget om Tyendeforhold — saa har man i det samme Tidsrum, siden Kommissionen afgav Betænkning, i Landstinget kun haft Forslaget til Tyendelov til Behandling i nogle faa Maaneder i Samlingen 1912—13. Sagen er altsaa ikke saa gennemdrøftet heroppe i dette høje Ting som i Folketinget, og derfor vil det blive nødvendigt under alle Forhold at henvise Lovforslaget til Behandling i et Udvalg. Jeg skal derfor ikke foregribe Sagens Gang ved yderligere at uddybe de Meningsforskelligheder, der kan være om de enkelte Paragraffer, men slutte med at anbefale Lovforslaget til velvillig videre Behandling her i Landstinget og senere foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.

Olufsen (Kvistrup): Fra mange ærede Medlemmers Side er det hævdet, at den gamle Tyendelov er forældet og indeholder Bestemmelser, der ikke er i Overensstemmelse med Tidsaanden. Ja, dette er muligt, og mit Parti skal ogsaa være villigt til at give det foreliggende Lovforslag en velvillig Behandling. Naar man imidlertid tager i Betragtning de overordentlig mange Forhold, som falder ind under den gamle Tyendelov, er det kun en forsvindende lille Procentdel, som man i Virkeligheden kommer til at beskæftige sig med. De aller fleste Husbond og Medhjælpere lever jo i lykkelig Uvidenhed om Tyendeloven og dens enkelte